UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

28 päivänä heinäkuuta 2011 *

Asiassa C-554/09,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Oberlandesgericht Stuttgart (Saksa) on esittänyt 17.12.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 31.12.2009, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

Andreas Michael Seeger,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits ja M. Berger (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Andreas Michael Seeger, edustajanaan Rechtsanwalt H.-J. Rieder,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään S. Hathaway,

– Euroopan komissio, asiamiehinään N. Yerrell ja F. W. Bulst,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 3821/85 ja (EY) N:o 2135/98 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3820/85 kumoamisesta 15.3.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 561/2006 (EUVL L 102, s. 1) 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisen luetelmakohdan tulkintaa.

2 Pyyntö on esitetty Andreas Michael Seegeriä vastaan vireille pannussa rikosoikeudenkäynnissä, jossa häntä syytetään tieliikenteen valvontalaitteista 20.12.1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3821/85 (EYVL L 370, s. 8), sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 561/2006 (jäljempänä asetus N:o 3821/85), 3 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä ja 15 artiklan 7 kohdassa säädettyjen vaatimusten rikkomisesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Asetuksen N:o 3821/85 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Valvontalaite on asennettava ja sitä on käytettävä jäsenvaltiossa rekisteröidyissä ajoneuvoissa, joita käytetään maanteiden henkilö- tai tavaraliikenteessä, lukuun ottamatta asetuksen (EY) N:o 561/2006 3 artiklassa tarkoitettuja ajoneuvoja. – –

2. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa asetuksen (EY) N:o 561/2006 13 artiklan 1 ja 3 kohdassa mainitut ajoneuvot tämän asetuksen soveltamisesta.

– –”

4 Asetuksen N:o 3821/85 15 artiklan 7 kohdassa säädetään seuraavaa:

”7. a) Kuljettajan ajaessa ajoneuvoa, jossa on liitteen I mukainen valvontalaite, kuljettajan on milloin tahansa pyynnöstä esitettävä valvontaviranomaiselle

i) kuluvan viikon piirturilevyt sekä kuljettajan edellisten 15 päivän kuluessa käyttämät piirturilevyt;

– –

Kuitenkin 1 päivästä tammikuuta 2008 alkaen edellä i ja iii alakohdassa tarkoitetut ajanjaksot kattavat kuluvan päivän ja edeltävät 28 päivää.

– –”

5 Asetuksen N:o 561/2006 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa vahvistetaan maanteiden tavara- ja henkilöliikenteessä toimivien kuljettajien ajoaikoja, taukoja ja lepoaikoja koskevat säännöt sisämaan liikennemuotojen välisen kilpailun edellytysten yhdenmukaistamiseksi erityisesti tieliikenteen alalla sekä työolojen ja liikenneturvallisuuden parantamiseksi. Tämän asetuksen säännöksillä pyritään myös edistämään jäsenvaltioiden seuranta- ja noudattamisen valvontakäytännön parantamista sekä työskentelytapojen parantamista tieliikennealalla.”

6 Mainitun asetuksen 2 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”1. Tätä asetusta sovelletaan maanteiden

a) tavaraliikenteeseen, jossa ajoneuvon suurin sallittu massa, mahdollinen perävaunu tai puoliperävaunu mukaan luettuna, on yli 3,5 tonnia; tai

b) henkilöliikenteeseen – –”

7 Saman asetuksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tätä asetusta ei sovelleta tieliikenteeseen, jossa käytetään seuraavanlaisia ajoneuvoja:

– –

h) ei-kaupalliseen tavarankuljetukseen tarkoitetut ajoneuvot tai ajoneuvoyhdistelmät, joiden suurin sallittu massa on enintään 7,5 tonnia;

– –”

8 Asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat omalla alueellaan tai, kyseisen jäsenvaltion suostumuksella, toisen jäsenvaltion alueella myöntää yksittäistapauksittain asettamiensa edellytysten mukaisesti poikkeuksia 5–9 artiklan säännöksistä seuraavanlaisilla ajoneuvoilla harjoitettavaan liikenteeseen, jos tällaiset poikkeukset eivät vaaranna 1 artiklassa asetettujen tavoitteiden saavuttamista:

– –

d) ajoneuvot tai ajoneuvoyhdistelmät, joiden suurin sallittu massa on enintään 7,5 tonnia ja

– –

– joita käytetään sellaisten materiaalien tai laitteiden kuljetukseen, joita kuljettaja tarvitsee työnsä yhteydessä.

Näitä ajoneuvoja saadaan käyttää enintään 50 kilometrin etäisyydellä yrityksen sijaintipaikasta ja sillä ehdolla, että ajoneuvojen kuljettaminen ei ole kuljettajan päätyö;

– –”

Kansallinen oikeus

9 Kuljetushenkilöstöstä annetun lain (Fahrpersonalgesetz), sellaisena kuin se on 19.2.1987 annetussa muodossaan (BGBl. 1987 I, s. 640), sellaisena kuin se on muutettuna 6.7.2007 annetulla lailla (BGBl. 2007 I, s. 1270; jäljempänä FPG), 8 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) Lainvastaisesti toimii se, joka tahallaan tai huolimattomuudesta

1. yrittäjänä – –

2. kuljettajana – –

   a) on noudattamatta asetusta – –

   b) on noudattamatta asetuksen (ETY) N:o 3821/85 – – säännöstä – –

   – –

3. ajoneuvon haltijana – –

2) Lainvastaisesta toiminnasta voidaan määrätä 1 momentin 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa enintään 15 000 euron suuruinen sakko ja muissa tapauksissa enintään 5 000 euron suuruinen sakko.”

10 Kuljetushenkilöstöstä 27.6.2005 annetun asetuksen (Fahrpersonalverordnung; BGBl. 2005 I, s. 182), sellaisena kuin se on muutettuna 22.1.2008 annetulla asetuksella (BGBl. 2008 I, s. 54; jäljempänä FPV), 18 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) Asetuksen (EY) N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan ja asetuksen (ETY) N:o 3821/85 3 artiklan 2 kohdan nojalla seuraaviin ajoneuvoryhmiin ei [FPG:n] soveltamisalalla sovelleta asetuksen (EY) N:o 561/2006 5–9 artiklaa eikä asetusta (ETY) N:o 3821/85:

– –

4. ajoneuvot tai ajoneuvoyhdistelmät, joiden suurin sallittu massa on enintään 7,5 tonnia ja joita käytetään enintään 50 kilometrin säteellä yrityksen sijaintipaikasta

– –

b) sellaisten materiaalien, laitteiden tai koneiden kuljetukseen, joita kuljettaja tarvitsee ammattinsa harjoittamiseen; esimerkiksi ajoneuvot, jotka ovat tätä tarkoitusta varten tietyllä tavalla erityisesti varusteltuja ja joita käytetään myyntipisteinä julkisilla markkinoilla tai ovelta ovelle -myyntiin,

mikäli ajoneuvon kuljettaminen ei ole kuljettajan päätyö.

– –”

11 FPV:n 23 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) [FPG:n] 8 §:n 1 momentin 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla lainvastaisesti toimii se, joka yrittäjänä – –

2) [FPG:n] 8 §:n 1 momentin 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla lainvastaisesti toimii se, joka kuljettajana rikkoo asetusta (ETY) N:o 3821/85 siten, että hän tahallaan tai huolimattomuudesta

1. vastoin 3 artiklan 1 kohdan ensimmäistä virkettä ei käytä valvontalaitetta,

– –

11. vastoin 15 artiklan 7 kohdan a tai b alakohtaa ei esitä tai ei ajoissa esitä piirturilevyä, kuljettajakorttia, tulostetta tai käsin tehtyä muistiinpanoa,

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

12 Seeger omistaa Stuttgartissa (Saksa) viini- ja juomakaupan, jonka yhteydessä asiakkaille tarjotaan kotiinkuljetuspalvelua. Hän toimittaa keskimäärin kerran viikossa tavaraa 30–40 asiakkaalle korkeintaan 10–15 kilometrin säteellä. Asianomaisen palveluksessa on tätä varten yksi työntekijä.

13 Seeger ajoi 3.3.2008 kuorma-autoaan, jonka sallittu enimmäispaino on 7,49 tonnia, Esslingen-am-Neckarin (Saksa) kunnan alueella noin 15 kilometrin päässä Stuttgartista käyttämättä asetuksen N:o 3821/85 mukaisesti ajoneuvoon asennettua valvontalaitetta. Asianomainen ei ollut laittanut laitteeseen piirturilevyä eikä voinut myöskään esittää hänet pysäyttäneelle viranomaiselle edellisten 28 päivän piirturilevyjä.

14 Seegerin ajoneuvossa oli tyhjiä pakkauksia eli tyhjiä juomapulloja, jotka hän halusi palauttaa Esslingen-am-Neckariin sijoittautuneelle tavarantoimittajalle. Tyhjät pakkaukset itsessään eivät olleet peräisin asianomaisen yksityisestä kulutuksesta vaan hänen liiketoiminnastaan.

15 Amtsgericht Stuttgart katsoi, että kyse oli FPG:n 8 §:n 1 momentin 2 kohdan b alakohtaan ja FPV:n 23 §:n 2 momentin 11 kohtaan perustuvasta kahdesta lainvastaisuudesta, ja se määräsi Seegerille 17.3.2009 antamallaan tuomiolla 200 euron suuruisen sakon.

16 Mainittu tuomioistuin totesi, että Seegerin kuljetustoiminta ei ollut Seegerin päätyötä, joka tapahtuu hänen liikkeessään, jossa hän pääasiassa ottaa vastaan asiakkaitaan ja palvelee heitä, joten kotiinkuljetuspalvelu on ainoastaan kerran viikossa suoritettu lisäpalvelu. Saman tuomioistuimen mukaan kuljetuksia juomien ostamiseksi ja tyhjien pakkausten palauttamiseksi ei tehdä joka päivä ja ne vaativat paljon vähemmän aikaa kuin liikkeessä myyminen.

17 Amtsgericht Stuttgart kieltäytyi soveltamasta FPV:n 18 §:n 1 momentin 4 kohdan b alakohdassa säädettyä poikkeusta sillä perusteella, että kuljetetut tyhjät pakkaukset eivät ole kyseisessä säännöksessä tarkoitettuja ”materiaaleja”, koska niitä ei käsitellä, vaan niitä on pidettävä myyntiin tarkoitettuina tavaroina.

18 Seeger valitti 17.3.2009 annetusta tuomiosta Oberlandesgericht Stuttgartiin ja väitti kyseisessä valituksessa, että asetuksen N:o 561/2006 tarkoitus eli tieliikenneturvallisuus ja kilpailun sääntely eivät käsiteltävässä asiassa estä tulkitsemasta kyseisen asetuksen 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaa materiaalin käsitettä laajasti.

19 Stuttgartin syyttäjäviranomainen pyysi, että asian käsittelyä lykättäisiin ja unionin tuomioistuimelle esitettäisiin ennakkoratkaisupyyntö siltä osin kuin kysymys siitä, kattaako mainittu materiaalin käsite myös juomakauppiaan tyhjät juomapullot ja pakkaukset, on ratkaistava unionin oikeuden perusteella.

20 Oberlandesgericht Stuttgart huomauttaa tältä osin, että unionin tuomioistuin on tähän mennessä tutkinut sitä, miten tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta 20.12.1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3820/85 (EYVL L 370, s. 1), joka kumottiin ja korvattiin asetuksella N:o 561/2006 11.4.2007 alkaen, 13 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettua materiaalin käsitettä on tulkittava, ainoastaan asiassa C-128/04, Raemdonck ja Raemdonck-Janssens, 17.3.2005 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-2445). Se katsoo, että kun otetaan huomioon kyseisen säännöksen, joka on toistettu asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa, sanamuoto, asiayhteys ja tarkoitus, mainitun tuomion perusteella ei voida selkeästi päätellä, että säännöksessä tarkoitetun käsitteen ”materiaali” on katsottava kattavan tyhjät pullot eli juomakauppiaan pakkausmateriaalin.

21 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan tällaista laajaa tulkintaa materiaalin käsitteestä on puolustettu niin kansallisessa oikeuskäytännössä kuin oikeuskirjallisuudessakin. Oberlandesgericht Stuttgart huomauttaa kuitenkin, ettei pakkausmateriaali ole viini- ja juomakauppiaan toiminnan ytimenä siinä mielessä, että kyseistä esinettä käytettäisiin palvelun suorittamiseen, kuten oli edellä mainitussa asiassa Raemdonck ja Raemdonck-Janssens annetussa tuomiossa rakennusaineiden tai koneiden osalta. Myöskään pääasiassa kyseessä olevat kuljetusmatkat eivät ole ristiriidassa asetuksella N:o 561/2006 tavoiteltujen päämäärien kanssa.

22 Oberlandesgericht Stuttgart päätti siis lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko – – asetuksen – – N:o 561/2006 – – 13 artiklan [1 kohdan] d alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaa käsitettä ’materiaali’ tulkittava siten, että sitä sovelletaan myös pakkausmateriaaliin, kuten tyhjiin juomapulloihin (tyhjiin juomapakkauksiin), joita liikettä harjoittava, kerran viikossa asiakkailleen kotiinkuljetuspalvelua tarjoava ja samassa yhteydessä tyhjiä juomapakkauksia keräävä viini- ja juomakauppias kuljettaa viedäkseen niitä tukkukauppiaalleen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

23 Ennakkoratkaisukysymykseen vastaamiseksi on heti alkuun todettava, että unionin tuomioistuin on jo tulkinnut käsitettä ”materiaali”, joka oli aikoinaan asetuksen N:o 3820/85 13 artiklan 1 kohdan g alakohdassa, edellä mainitussa asiassa Raemdonck ja Raemdonck-Janssens antamassaan tuomiossa.

24 Koska asetuksella N:o 561/2006 ei muuteta olennaisesti asetuksen N:o 3820/85 13 artiklan 1 kohdan g alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamiselle asetettuja edellytyksiä lukuun ottamatta sitä lisäedellytystä, jonka mukaan ajoneuvon suurin sallittu massa ei ole yli 7,5 tonnia, ja sitä täsmennystä, jonka mukaan kuljettaja voi kuljettaa myös työnsä yhteydessä tarvitsemiaan ”laitteita”, edellä mainitussa asiassa Raemdonck ja Raemdonck-Janssens esitettyä tulkintaa kyseisessä säännöksessä olevan käsitteen ”materiaali” tulkinnasta voidaan soveltaa myös asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaan käsitteeseen ”materiaali”.

25 Mainitusta tuomiosta seuraa, että materiaalin käsite on ymmärrettävä laajemmin kuin laitteiden käsite, koska ensimmäiseksi mainittu käsite kattaa asianomaisen ajoneuvon kuljettajan ammatin harjoittamiseen tarvittavat tai siihen käytettävät tavarat ja sen piiriin voivat siis kuulua valmistettavan lopputuotteen ainesosat tai työt, jotka kuljettajan on tarkoitus suorittaa. Tästä seuraa, että materiaalia on tarkoitus käyttää tai se on tarpeen toisen asian luomiseksi, muuttamiseksi tai käsittelemiseksi eikä sitä ole tarkoitettu pelkästään kuljetettavaksi sen itsensä luovuttamista, myymistä tai hävittämistä varten. Koska materiaalia siis käsitellään, se ei ole tavara, jonka sen käyttäjä on tarkoittanut myytäväksi.

26 Tässä yhteydessä on todettava, että Seegerin kaltainen viini- ja juomakauppias vain kuljettaa tyhjiä pulloja. Pullot eivät näet ole hänen päätyössään tarvitsemia tavaroita, kuten Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja Euroopan komissio huomautuksissaan perustellusti toteavat. Seegerin kuljettamia tyhjiä pulloja ei työstetä tai käsitellä eikä niitä lisätä toiseen tuotteeseen tai käytetä jossakin työssä. Niitä ei ainesosina, raaka-aineina tai aineksina tarvita mihinkään tällaisen kauppiaan valmistamaan tuotteeseen tai kyseisen kauppiaan suorittamiin töihin. Ne eivät lopuksi ole minkään tuotteen valmistamiseen tarvittavia laitteita tai välineitä.

27 Vaikka lisäksi on totta, että pääasiassa kyseessä olevia tyhjiä pulloja käytetään kaupalliseen tarkoitukseen ja että Seegerillä ei kaikella todennäköisyydellä ole kannattavuussyistä ja näin ollen pelkästään subjektiivisten seikkojen vuoksi mitään muuta mahdollisuutta kuin kerätä ne itse asiakkailtaan, pelkästään tämä seikka ei voi kuitenkaan merkitä sitä, että ne kuuluvat asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetun objektiivisen käsitteen ”materiaali” piiriin.

28 Tällainen käsitteen ”materiaali” tulkinta saa tukea kaikkien asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa olevien poikkeusten systemaattisesta tulkinnasta.

29 Kyseisessä säännöksessä säädetään poikkeuksista mainitun asetuksen 5–9 artiklaan muun muassa sellaisten ajoneuvojen osalta, joita käytetään maidon keräämiseen maatiloilta tai maidonkuljetusastioiden palauttamiseen maatiloille, tai sellaisten ajoneuvojen osalta, joita käytetään ovelta ovelle tapahtuvassa talousjätteiden keruussa ja kuljetuksessa.

30 Tästä on todettava, että Seegerin puolustaman materiaalin käsitteen tulkinta ulottuu pakkauksiin ja tyhjiin kontteihin, joten se kattaisi myös edellä mainitut erityiset poikkeukset ja tekisi niistä olennaisesti tai jopa kokonaan tarkoituksettomia. Jos unionin lainsäätäjällä oli tarkoitus ottaa käyttöön yleinen poikkeus kaikkien sellaisten ajoneuvojen osalta, joilla kuljetetaan ammatinharjoittamiseen liittyviä tavaroita, asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdassa ei olisi rajoitettu siinä säädettyä poikkeusta koskemaan ainoastaan erityisiä kuljetettujen tavaroiden ryhmiä, vaan siinä olisi pelkästään viitattu ammatinharjoittamiseen liittyviin esineisiin.

31 Seegerin tukema tulkinta materiaalin käsitteestä johtaisi lisäksi siihen, että sitä olisi vaikeaa, jollei jopa mahdotonta, erottaa tavaran käsitteestä, sellaisena kuin sitä on useaan otteeseen käytetty asetuksessa N:o 561/2006 ja etenkin sen 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, 4 artiklan a alakohdassa ja 10 artiklan 1 kohdassa.

32 Asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltaminen riippuu näet muun muassa kuljetettujen tavaroiden lajista, eikä se koske kaikenlaisia tavaroita, vaikka muut kyseisessä säännöksessä säädetyt edellytykset täyttyisivätkin. Ilmaisuilla ”materiaalit” ja ”laitteet” tarkoitetaan siten välttämättäkin vain yhtä osaa niistä tavaroista, joiden kuljettaminen kuuluu kyseisen asetuksen soveltamisalaan. Tästä seuraa, että varsinaiset kauppatavarat on suljettu pois kyseisellä rajoituksella samoin kuin tavarat, jotka pelkästään kuljetetaan paikasta toiseen ilman, että niitä työstettäisiin, käsiteltäisiin tai käytettäisiin jotakin toimintaa harjoitettaessa. Materiaalin käsitteen perusteella ei muutoin olisi mahdollista rajoittaa mainitun asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädettyjen poikkeusten soveltamista kuljetettujen tavaroiden mukaan, mikä merkitsisi sitä, ettei materiaalien käsitteen ja tavaroiden käsitteen välillä olisi enää mitään eroa.

33 Lisäksi on huomautettava, että asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisen luetelmakohdan soveltamisedellytyksiä on tulkittava suppeasti, koska säännös on poikkeus kyseisen asetuksen 5–9 artiklasta.

34 Tältä osin on huomautettava, että jos Seegerin puolustama materiaalin käsitteen tulkinta hyväksytään, asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa oleva poikkeus ulottuisi lähtökohtaisesti kaikkiin ammatinharjoittamiseen liittyviin tavaroihin, millä loukattaisiin siis kyseisen asetuksen päämääriä, joita ovat tieliikenteessä työskentelevien henkilöiden työolojen ja liikenneturvallisuuden parantaminen.

35 Tällainen tulkinta olisi lisäksi ristiriidassa mainitun asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa säädetyn vaatimuksen kanssa, koska kyseisestä tulkinnasta olisi seurauksena se, että yhtäältä monet kuljettajat eivät saisi enää työoloilleen asetuksessa N:o 561/2006 säädetyn kaltaista suojaa.

36 Toisaalta tällainen asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen laajentaminen johtaisi siihen, että tällaisten kuljettajien, jotka voisivat siis laillisesti ajaa pitkiä aikoja ilman lepotaukoja, olisi mahdollista kuljettaa suurta määrää ajoneuvoja, mikä saattaisi vakavasti haitata tieturvallisuuden parantamista koskevan tavoitteen saavuttamista.

37 Tältä osin on myös todettava, että asetuksella N:o 561/2006 pyritään muun muassa sen 1 artiklan toisen virkkeen mukaan edistämään jäsenvaltioiden noudattamisen valvontakäytännön parantamista tieliikennealalla ja sen neljännen perustelukappaleen mukaan ottamaan käyttöön ”aikaisempaa selvemmät ja yksinkertaisemmat säännöt, joita sekä tieliikennealan yritysten että lainvalvontaviranomaisten olisi nykyistä helpompi ymmärtää, tulkita ja soveltaa”.

38 Asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen laajentaminen voisi siis luoda epävarmuutta tieliikennealalla ja kyseistä alaa koskevien sääntöjen soveltamisesta vastaavien viranomaisten keskuudessa ja aiheuttaa mainittujen sääntöjen tulkintaan, soveltamiseen, täytäntöönpanoon ja valvontaan liittyviä ongelmia. Tämä ei olisi kuitenkaan pelkästään ristiriidassa edellä olevassa kohdassa mainittujen tavoitteiden kanssa, vaan sillä voitaisiin myös vaarantaa ajoaikoja ja lepoaikoja koskevien sääntöjen tehokasta ja yhdenmukaista soveltamista koskevan tavoitteen, sellaisena kuin siitä säädetään mainitun asetuksen 13 perustelukappaleessa, toteutuminen.

39 Ei ole myöskään mahdollista hyväksyä sitä Seegerin väitettä, jonka mukaan hän on pakkauksista annetun kansallisen lainsäädännön nojalla, jolla pyritään suojelemaan ympäristöä käyttämällä uudelleenkäytettäviä pulloja ja jolla on siis otettu käyttöön pantti tiettyjen pullotettujen juomien osalta, velvollinen osallistumaan kyseisten pullojen palauttamisjärjestelmään, joten tyhjien pullojen kuljettaminen on välttämätöntä hänen liiketoimintansa kannalta.

40 Tässä yhteydessä on todettava, että ympäristönsuojelun alalla annetusta kansallisesta säännöstöstä seuraavan velvollisuuden – vaikka kyseisellä säännöstöllä pannaan täytäntöön direktiivissä säädetty velvoite – ei yksistään voida katsoa merkitsevän sitä, että viini- ja juomakauppiaan kuljettamat tyhjät pullot kuuluvat asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetun käsitteen ”materiaali” piiriin. Kyseinen väite voitaisiin hyväksyä ainoastaan, jos Seeger kuljettaisi yksinomaan sellaisia tyhjiä pulloja, joista maksetaan pantti, mikä ei ole ilmeistä unionin tuomioistuimelle toimitetun asiakirja-aineiston perusteella.

41 Edellä esitetyn perusteella kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaa käsitettä ”materiaali” on tulkittava siten, ettei sitä sovelleta pakkausmateriaaliin, kuten tyhjiin juomapulloihin, joita liikettä harjoittava, kerran viikossa asiakkailleen kotiinkuljetuspalvelua tarjoava ja samassa yhteydessä tyhjiä juomapakkauksia keräävä viini- ja juomakauppias kuljettaa viedäkseen ne tukkukauppiaalleen.

Oikeudenkäyntikulut

42 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tieliikenteen sosiaalilainsäädännön yhdenmukaistamisesta ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 3821/85 ja (EY) N:o 2135/98 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3820/85 kumoamisesta 15.3.2006 annetun Euroopan

parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 561/2006 13 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa olevaa käsitettä ”materiaali” on tulkittava siten, ettei sitä sovelleta pakkausmateriaaliin, kuten tyhjiin juomapulloihin, joita liikettä harjoittava, kerran viikossa asiakkailleen kotiinkuljetuspalvelua tarjoava ja samassa yhteydessä tyhjiä juomapakkauksia keräävä viini- ja juomakauppias kuljettaa viedäkseen ne tukkukauppiaalleen.

Allekirjoitukset